

Regionální divadelní přehlídka

Divadelní spolek bratří
Mrštíků **Boleradice**

MRŠTÍKOV **DIVADELNÍ JARO**

2026

FORBÍNA

**Recenze divadelních
představení**

Závěrečné slovo ředitelky přehlídky

Vážení divadelní přátelé,

letošní přehlídka je u svého konce. Máme za sebou měsíce příprav, očekávání a intenzivní práce, která se nyní proměnila ve společný zážitek. Moje velké poděkování patří především všem souborům, které projevily o naši přehlídku zájem a obohatily náš program svou energií.

Děkuji také našemu domácímu souboru a všem členům, kteří nezištně pomáhali s organizací. Bez vaší ochoty by se opona letos nezvedla. Stejně tak si vážíme vás, milí diváci – váš potlesk byl pro herce tou nejkrásnější odměnou.

Poděkování patří i lektorskému sboru za jejich laskavá a inspirativní slova, která nás všechny posouvají dál. Tato akce by se neobešla bez záštity a podpory. Děkuji panu starostovi, zástupcům SČDO a zejména hejtmanovi Jihomoravského kraje, panu Janu Grolichovi, za jeho záštitu. Velký dík směřuje i k našim dárcům a sponzorům: Jihomoravskému kraji, firmě Swietelsky, obci Boleradice a všem vinařům a včelařům. Děkujeme také obcím Moutnice, Těšany, Nesvačilka, Velké Pavlovice a Hustopeče za jejich patronát nad představeními.

Závěrem děkuji kolegům z přípravného výboru a správní rady, kteří na svých bedrech nesli největší díl práce.

Vážení přátelé, přeji vám jen to dobré a mnoho dalších divadelních zážitků. Budu se na vás těšit na 8. ročníku Mrštíkova divadelního jara, který se uskuteční 13.–17. dubna 2027.

Děkuji vám.

Iva Kahounová

Závěrečné slovo předsedy lektorského sboru

Mrštíkovo divadelní jaro 2026 nabídlo od středy 15. dubna do neděle 19. celkem šest soutěžních představení a jedno nesoutěžní. Z toho jedno představení bylo určeno dětskému divákovi, zbytek tomu dospělému. Žánrově převažovaly komedie, v jednom případě jsme byli svědky muzikálu, a jako host se na závěr přehlídky představilo Taneční divadlo Mimi Fortunae z Brna s moderním scénickým tancem Homo Fortunae. Ale teď podrobněji k jednotlivým soutěžním představením:

Jako první jsme uviděli pohádku od Divadelního spolku Moruša z Morkůvek. Nastudoval text od Evy Schwarzové **Květuška a ježibaba**, který původně vznikl pro dětský soubor Raraši v České Skalici. Především pečlivý přístup, se smyslem pro detail zdobí tuto inscenaci. Projevuje se jak v kostýmní, tak i scénografické složce. Výběr předlohy, klasicky napsaná „lidová“ pohádka, sice nabízí jasné typy postav, ale dějová „vatovitost“, bohužel nedává velký prostor pro dramatictější jednání herců. Hlavní postava Květušky je spíše pasivní oběť než aktivní hybatel děje. Přesto jsme viděli milé představení, zahrané s chutí a morkůvští si proto zaslouží pochválit. Věřím, že příště, až si soubor bude více lámat hlavu nad tím, co vybrat, uvidíme zase o stupeň lepší představení.

Ve středu večer jsme byli svědky **Šťastné plavby** od Petra Pospíšilíka Ochotnického spolku Pozpátku z Říčan u Brna. Snad nejvíce potěšitelné je u této inscenace, jak se Petr Pospíšilík projevuje coby výborný dramatický autor situačních komedií. Šťastná plavba těžší z nekonečného rezervoáru vztahů, rozdílů mezi muži a ženami, kontrastu mezi americkým a českým přístupem – a pojednává je s humorem a zároveň vkusně. Pracuje se tu s neustálým překvapováním a divákovo očekávání je podrobováno dalším a dalším zkouškám. A to vše se pokusila naplnit i inscenace. Jak ve složce herecké, scénografické, tak i režijní. A tady nejdeme rezervy. Ta největší se jeví ve scénografii, kdy scénář vyžaduje mnoho proměn prostředí, ale realizace jen prostřednictvím neustálého zavírání a otevírání opony a přestavbami za ní, se jeví velmi problematická hlavně proto, že značně komplikuje spád a gradaci inscenace. Přesto představení ochotnického spolku Pozpátku z Říčan potěšilo. Přejme mu „šťastnou plavbu“ a autorovi a režisérovi v jednom, ať novou hru dopíše a nazkouší co nejdříve. Milovníkům kvalitního humoru je jí třeba.

Tylovo divadlo z Újezdu u Brna si pro svoji inscenaci vybralo text od Petra Tomšů **Obecně prospěšná strašidla**. Petr Tomšů je velmi plodný autor a nabízí na svých stránkách zdarma pro ochotnické soubory řadu svých her. Jen je potřeba je nepřebírat pietně, ale být k nim vždy do jisté míry kritický, především proto, že se vyznačují z velké míry slovním balastem. Soubor si toho byl vědom, což je chvályhodné, ale přeci jen měl být více

odvážnější. Kdyby se našla vůle text ještě více proškrtat, zdivadelnit a využít ho více jako inspiraci než dogma, jakousi „hereckou partituru“, bylo by možné se dočkat vcelku zábavného tvaru se satirickým drámem na společenské poměry a zajímavými postavami. Dvouhodinová stopáž je přeci jenom příliš.

Ve čtvrtek a také v pátek jsme se potkali s jevištním převodem dvou populárních televizních seriálů. A ukázalo se to jako výborný marketinkový tah souborů Amadis Popůvky a Divadla Stodola Blažovice. Nejprve tedy k Amadisu.

Josef Širhal jako guru souboru převedl na jeviště slavný televizní seriál z roku 1971 **Taková normální rodinka**. Dá se říci, že to byl první český sitcom, a jeho jevištní podoba je v podání DS Amadis plnohodnotným uvedením tohoto materiálu. Josef Širhal vybral tři epizody původního seriálu a smontoval je do celovečerního tvaru, jehož tematickým svorníkem je předstírání. Co se týče zhlédnutého tvaru, je řemeslně dobře udělaný, a to po všech stránkách. Tomáš Hradil jako režisér neponechal nic náhodě. Ze scénických prvků poskládaných do obýváku dýchá sedmdesátková estetika, soubor si jednotlivé komponenty pořizoval s velkou péčí (škoda skříňky pod TV, sofa a potahu ušáku) a s vtipem (bar ve dně babiččina křesla!). Rovněž kostýmy jsou přesné (trepky, tepláky, boty...). Hudební složka byla kompletně přejata z televizní předlohy – to je trochu škoda. A všemu vévodí herecká sestava, která je podobně jako v původním seriálu skvostná a spojuje ji výrazná chemie. Jsou tu však rezervy v herectví, a to sice v tom, že je potřeba výrazně odlišit kdy postavy mají hrát tzv. „na oko“, a kdy by měly mít svoji jevištní pravdu. Možná je to jen záležitost zpřesnění a pečlivějšího dodefinování, v čem vlastně konkrétní situace spočívají.

A teď k Divadlu Stodola Blažovice. I v tomto případě si soubor dopředu uvědomil, co asi potáhne dnešního diváka do divadla. A vsadil na jevištní podobu slavného amerického seriálu **MASH** natočeného podle románu Richarda Hookera (1968) Jedná se o kritický a zároveň velmi satirický pohled na válku v Koreji. Na lidi v ní, kteří se tváří v tvář absurditě a krutosti války snaží zachovat lidství a zdravý rozum. A to byl i cíl Divadla Stodola. Domnívám se, že se mu to z velké míry daří. Přispívá k tomu výborná scéna, řada dobrých hereckých výkonů, hudební doprovod a výborná režie. A pokud bych měl mít některé dílčí připomínky k jinak velmi zdařilé inscenaci, tak bych doporučil souboru ještě se trochu zamyslet nad místy scénáře, kdy neznalý divák seriálu (a takoví se vždycky najdou) může tápat. Například motivy jednání některých postav, či dějová fakta. A také si myslím, že čím autentičtěji herci zahrají své postavy, tím inscenace dozná i větší apelativnosti.

Poslední soutěžní představení přivezly do Boleradic Spojené farnosti Zbraslav. Když tu byly před dvěma lety s muzikálem Tarsan, zaznamenal tento mnohočetný, multigenerační spolek značný úspěch. Tentokrát se představil s muzikálem, písničkálem, rockovou operou, říkejme tomu jakkoli, **Jesus Christ Supermlád**. I v tomto případě je autorem hudby, libreta a režie Luděk Strašák. Jede o lehce humorné zpracování známého biblického příběhu o narození Ježíše a událostech, které se staly v roce nula. Premiéru měla tato inscenace už v roce 2004 a do dnešního dne zaznamenala přes osmdesát repríz, pochopitelně v obsazeních měnících se roky. Jde vlastně o nepřetržitý tok hudby, přerušovaný jen potlesky publika, s minimem choreografických čísel, či činoherních

pasáží. Akcent je z devadesáti procent na hudbu a zpěvy, které jsou mimořádné. Naopak choreografie jsou jednoduché, nenáročné, a činoherní pasáže gestikulačně přetažené. Ale to lze odpustit, protože výrazový zpěv a prožitek zpěváků jednoznačně osloví každé vnímavé publikum. Zásadní výtka proto míří jen k technické stránce soutěžního představení, tj. ke kvalitě zvuku a světla.

Po nesoutěžním představení Tanečního divadla Mimi z Brna, končíme Mrštíkovo divadelní jaro 2026. Domnívám se, že to byl ročník docela silný a zajímavý. I počasí nám přálo, takže celkově ho hodnotím jak po stránce divadelní, tak i společenské za určitě velmi podařený. Proto mé díky patří opravdu všem, kteří přiložili ruku k celému zdaru této přehlídky.

Jaroslav Kodeš

**Na návrh odborné poroty regionální divadelní
přehlídky venkovských divadelních souborů
v Boleradicích Mrštíkovo divadelní jaro 2026
pořadatel udělil tato ocenění:**

Čestná uznání

DS Moruša za kostýmy v představení Květuška a ježibaba **DS Moruša Morkůvky**

Janě Hudečkové za roli Ježibaby v představení Květuška a ježibaba **DS Moruša Morkůvky**

Malgorzatě Pietkiewicz za roli Bazilucha v představení Květuška a ježibaba **DS Moruša Morkůvky**

Karolíně Slavíkové za roli Michelle v představení **Šťastnou plavbu OS Pozpátku Říčany u Brna**

Drahomíře Kristenové a Tomáši Kaválkovi za hudební doprovod představení **Obecně prospěšná strašidla Tylova divadla Újezd u Brna**

Alexandru Vörösovi za roli právníka Kašpara v představení **Obecně prospěšná strašidla Tylova divadla Újezd u Brna**

Josefu Širhalovi za dramaturgii **Takové normální rodinky**

Tomáši Hradilovi za režii **Takové normální rodinky**

Ludmile Bergové, Janě Lautrbachové, Marii Lukášové a Sáře Kaniokové za kolektivní ženský herecký výkon v **Takové normální rodince**

Divadelnímu spolku Amadis za inscenaci **Taková normální rodinka**

Zdeňku Prokešovi za roli Henryho Blakea v představení **M*A*S*H Divadla Stodola**

Martinu Hanákovi za roli generála v představení **M*A*S*H Divadla Stodola**

Cena

Petru Pospíšilíkovi za scénář **Šťastnou plavbu**

Petru Pospíšilíkovi za roli Jeffa Cartera v představení **Šťastnou plavbu OS Pozpátku Říčany u Brna**

Tereze Gazárkové za roli Venduly Duchcové v představení **Šťastnou plavbu OS Pozpátku Říčany u Brna**

Jindřichu Doležalovi za roli rytíře Mikuláše Lva z Rychtasburgu v představení **Obecně prospěšná strašidla Tylova divadla Újezd u Brna**

Josefu Širhalovi, Jaroslavu Hemalovi a Františku Kašpárkovi za kolektivní mužský herecký výkon v **Takové normální rodince**

Janu Raclavskému za roli Hawkeyho Pearce v představení **M*A*S*H Divadla Stodola**

Jakubu Portešovi za roli Radara v představení **M*A*S*H Divadla Stodola**

Nikole Háderové za roli sestry Dishové v představení **M*A*S*H Divadla Stodola**

Ondřeji Buchtovi za scénu inscenace **M*A*S*H Divadla Stodola**

Marku Šudomovi za režii inscenace **M*A*S*H Divadla Stodola**

Divadlu Stodola za inscenaci **M*A*S*H**

Luděku Strašákovi za hudbu a libreto muzikálu **Jesus Christ Supermlád**

Anně Strašákové za roli Marie v představení **Jesus Christ Supermlád**

Spojeným farnostem Zbraslav za kolektivní pěvecký výkon v představení **Jesus Christ Supermlád**

Nominace

Divadlo Stodola Blažovice – Tim Kelly: M*A*S*H, režie Marek Šudoma

Doporučení

Amadis Popůvky – Fan Vavřincová, Josef Širhal: Taková normální rodinka, režie Tomáš Hradil

Spojené farnosti Zbraslav – Luděk Strašák: Jesus Christ Supermlád, režie Luděk Strašák a Jana Zemanová

Recenze soutěžních představení

Eva Schwarzová

KVĚTUŠKA A JEŽ IBABA

Divadelní spolek Moruša Morkůvky

Jak to viděl lektorský sbor

Nadšenci v Morkůvkách na Břeclavsku obnovili tradici ochotnického divadla v obci před šesti lety, v roce 2020. Moruša (zapsaným spolkem je od roku 2024) se věnuje především tvorbě pro děti, po dvou titulech Jana Makaria (Medová pohádka a Strašidlo) zkusili její členové štěstí s Kubou a třemi čerty Jiřího Miškovského, za které dostali několik ocenění, včetně ceny diváka, na Mršítkově divadelním jaru v loňském roce. Letos přijeli na přehlídku (v rámci sebevzdělávání, jak sami říkají) počtvrté, tentokrát s pohádkou Květuška a ježibaba.

Text pochází z pera Evy Schwarzové, která začala v roce 2008 vést kroužek dětského divadla v České Skalici a pro své svěřence psát, se snahou „o návrat ke klasické české pohádce, v dětech rozvíjet melodičnost a různorodost řeči a naučit je naslouchání i porozumění textu s následným poučením“. Web DILIA nabízí jedenáct jejích textů. Květuška a ježibaba vypráví příběh prosté dívky, která přišla o maminku a touží být alespoň chvíli princeznou, je přelstěna a zajata ježibabou a jejím nohsledem Baziluchem a následně osvobozena přerostlým skřítkem a jeho spolubydlícími vílami. Text nepatří mezi výkvět kvality dětské dramatiky, děje je v něm na patnáct minut, nabízí více mluvení než jednání a situací, chybí základní dramatický konflikt, jazykem je „kuchyňská čeština“, nerozlišující způsob mluvy jednotlivých postav. Poslání („pozor na to, co si přeješ“) je rýsováno tlustou tužkou a součástí jsou písničky nevalné kvality (autorka poskytuje nahranou hudbu jako podklad pro zpěv).

Moruša vybavila svou pohádku zdařilou výpravou – malovanými kulisami, jejichž autorkou je jako obvykle Malgorzata Pietkiewicz, a charakterizačními kostýmy, na jejichž podobě se sice podílel celý soubor, ale jednotící oko Dany Baturné je zřetelné. K tomu osvědčují ochotníci z Morkůvek smysl pro detail, potěší dopracované džbánky či čarodějná kniha. Režisérky Dana Baturná a Eliška Fikrlová prostor přehledně rozčlenily (ježibabí je levá strana, pravá patří přerostlému skřítkovi), herce, zejména mladší část, vedou v rámci možností slušně. Účinkující představují pro inscenaci skutečnou výhru, jsou výborně typově obsazeni, ale hlavně dobře mluví, obstojně zpívají a jde z nich dobrá energie. Pozoruhodnou a fungující pohybovou stylizaci zvolily Jana Hudečková v roli Ježibaby a Malgorzata Pietkiewicz v roli Bazilucha, jejich společné výstupy patří k nejobtavnějším (ale nebezpečí, která by provokovala ostatní postavy, představovat nemohou). Baletní otočky coby charakterizační prvek i potřebnou

míru konkrétnosti zvládají Natálie Tylová a Barbora Tomancová coby hvězdy-víly. Jindřichu Baturnému jako skřítkovi sluší zejména nabádavé a varující polohy, méně se daří ty humorné. A Karolína Tolarová jako Květuška je, věrna textu, odpovídajícím způsobem smutná a zrazená.

Škoda že si Moruša nevybrala nosnější předlohu. Absentující situace a minimum jednání, stejně jako po celou dobu stejný temporytmus inscenaci neprospívá. Na druhé straně je viditelný pozitivní posun souboru od loňska. V současné době připravují v Morkůvkách první titul pro dospělé – přejme jim tedy, ať se zadaří. A těšme se!

Za lektorský tým

Mgr. Petra Richter Kohutová

Petr Pospíšilík

ŠŤASTNOU PLAVBU

Ochotnický spolek Pozpátku Říčany u Brna

Jak to viděl lektorský sbor

Ochotnický soubor Pozpátku v Říčanech u Brna se zrodil díky dvěma zapáleným divadelnicím, Janě Fialové a Kateřině Kobáňové, v září 2012–a od roku 2018 uvádí výhradně hry svého člena, autora, režiséra a herce Petra Pospíšilíka. Postupně bylo uvedeno Lékařské tajemství z nemocničního prostředí, jež viděli diváci na Třešťském divadelním jaru v roce 2019, a několik dalších. A před dvěma lety se v Boleradicích na Mrštíkově divadelním jaru zjevila detektivní komedie Zločin v Harmonii, jež získala několik cen hereckých – a hlavně cenu za scénář. Z tehdejšího hodnocení: „Scénář je velmi dobře napsaný, oplývá fungujícími dialogy, vymyšlenými situacemi a komediálním potenciálem.“ To platí i o Šťastné plavbě, jen – ku potěše diváků i poroty maskované jako lektorský sbor 😊 – se komediální potenciál změnil v komediálnost v pravém slova smyslu.

Šťastná plavba těží z nekonečného rezervoáru vztahů, rozdílů mezi muži a ženami, kontrastu mezi americkým a českým přístupem – a pojednává je s humorem a zároveň vkusně. Pracuje se s neustálým překvapováním a divákovo očekávání je podrobováno dalším a dalším zkouškám. Zápletka jako by v sobě kombinovala slavnou Loď komediantů s Venclovou Dovolenu po česku: plavba výletní lodi Rubínová královna je určena výhradně pro ženy a jediným mužem na palubě by měl být kapitán Jeff, který doufá, že si bude dva týdny užívat s milenkou Michelle. Vzápětí se ale objeví zastupující cvičitel aerobiku jménem Dwayne – a postupně se vyjevuje, že oba pánové jsou tak či onak provázáni (či se postupně provazují) se všemi dámami, které se na palubě objeví: s věčně zhulenou Nicole, latentní alkoholičkou Elizabeth, libidózní Hillary či nezkušenou důstojnicí (Češkou dříve sloužící na Baťově kanálu) Vendulou Duchcovou. A podobně jako se zamotávají vztahy, komplikuje se i plavba – a idyla se nakonec mění v námořní katastrofu...

Nejen autor, režisér a představitel kapitána Jeffa Petr Pospíšilík ví, jak se dělá dobrá komedie. Dialogy jsou perlivé, situace výrazné a herecky naplněné, postupné odhalování, kdo je kdo a kdo s kým, kdy, kde a proč, je zábavné. Naprosto vzorové je proměňování rytmu a časování gagů, představení ve středu večer fungovalo jako dobře namazaný stroj... respektive fungovalo by, nebýt přestaveb (o tom později). Dobře fungovaly kostýmy, charakterizovaly odpovídajícím způsobem postavy, obzvláštní pozornost vzbudila „mořská panna“. 😊 Velmi dobře si vedli/vedly všichni/ všechny účinkující, mezi nimiž vynikala Tereza Gazárková coby zmatená Vendula

(mimočodem, Petru Pospíšilíkovi stojí po boku jako spolurežisérka – respekt!) a Karolína Slavíková jako Michelle. Jen drobnosti ruší – Haně Kubišové jako Hillary by prospěl odvážnější kostým, Natálie Šalandová jako Elizabeth potřebuje od režie pomoc jak s některými motivacemi, tak s opileckými výstupy, Iveta Kolaříková jako gotička Nicole je přesná, ale polyká začátky vět. A protože je vše pečlivě vystavěno, do očí praští nepřesnosti, třebaže zdánlivě nepodstatné: když postava odejde jinam, než má (kde tedy je do háje ta koupelna?) nebo když jsou všechny kajuty označeny za totožné, ale reálně je to jinak (proč je tam okno, když v textu zazní, že tam není? a kde je ta lednička?). Tu a tam „méně by bylo více“ – pocitově byla navíc situace těsně předcházející plavbě ve člunu, dala by se zkrátit na minimum či zcela škrtnout. (Ale to je prvotní dojem, po opětovném zhlédnutí bych možná změnila názor). Největším problémem inscenace je scéna a přestavby. Sympatické bylo rozehrávání celého divadla. Ale kulisy jsou tapety potištěné (pravděpodobně) IA, nabízejí realisticky pojednaná prostředí, kterým zcela chybí nadsázka. Změn prostředí je mnoho (kapitánská kajuta, kapitánský můstek, horní paluba, kajuta Elisabeth, 10. paluba a jako třešnička na dortu člun na širém moři) a řešení se zatahovanou oponou nebylo šťastné: tempo se zpomalilo a herci ho museli znovu nahazovat. Leccos by vyřešila spolupráce s výtvarníkem – scénografem, který by měl nápady a pomohl věci zjednodušit.

Představení ochotnického spolku Pozpátku z Říčan potěšilo. Přejme mu „šťastnou plavbu“ a autorovi a režisérovi v jednom, ať novou hru dopíše a nazkouší co nejdříve. Milovníkům kvalitního humoru je jí třeba. 😊

Za lektorský tým

Mgr. Petra Richter Kohutová

Petr Tomšů

OBECNĚ PROSPĚŠNÁ STRAŠIDLA

Tylovo divadlo Újezd u Brna

Jak to viděl lektorský sbor

Tylovo divadlo z Újezdu u Brna není v Boleradicích spolkem neznámým. Několikrát se zúčastnilo Divadelní či Jarní sešlosti (s Našimi furianty v roce 2004, Kishonovým Oddacím listem v roce 2007, Wilderovým Naším městečkem v roce 2009 či Procházkovým Ve státním zájmu v roce 2012). Na „novodobém“ soutěžním Mrštíkově divadelním jaru se soubor objevil před třemi lety s Peškovým Vostatkovým sódem, poprvé v režii mladého Tomáše Kaválka.

Tomáš Kaválek dává i dnes do služeb souboru jak svou energii (nadchnout, zorganizovat a zvládnout dvaadvacet lidí podílejících se na inscenaci je kumšt), tak svou múzičnost (v letošním představení obstarává s kolegyní Drahomírou Kristenovou hudební doprovod, vedle jejího klávesového nástroje hraje výborně na klarinet). Méně šťastnou měl letos dramaturgickou ruku – ale řekněme, že výběr Obecně prospěšných strašidel Petra Tomšů je drobný úlet na vcelku respektuhodné divadelní cestě. Na druhé straně, Obecně prospěšná strašidla nejsou nejhorší hrou Petra Tomšů, jenž svá dílka zveřejňuje na internetu a dává k dispozici amatérům bez poplatků. Anotace ukazuje na komunální satiru, kterou komedie skutečně je: „Nad městem chátrá zřícenina hradu a na radnici přemýšlí, co s ní. Místostarosta má jasno – hrad se zbourá a místo něj jeho firma postaví krásný nový resort. To se ale nelíbí památkářům a hlavně strašidlům, která na hradě po staletí straší. Aby hrad i sebe zachránila, budou muset zlomit nejen staleté prokletí, ale i novodobé prokletí korupce a byrokracie.“ Odkaz na televizní Ať žijí duchové (a možná i filmovou Bílou paní) je zjevná a přiznaná. Pokud by měli tvůrci odvahu text výrazně proškrtat a zdivadelnit a využít ho více jako inspiraci než dogma, jakousi „hereckou partituru“, bylo by možné se dočkat vcelku zábavného tvaru se zajímavými postavami a pár zapamatovatelnými hláškami. Újezdští v tomto ohledu zůstali v půli cesty. Škrtili, ale ne dost – dvouhodinová stopáž je prostě příliš. Představení proložili tematizovanými písněmi Jana Wericha, Jiřího Voskovce a Jaroslava Ježka – člověk si rád připomene Davida a Goliáše, V domě straší duch, Svítá či Život je jen náhoda – škoda jen, že hudební část vyvolává pocit samostatného koncertu spíše než součásti děje (a mohlo by to pomoci: Silvie Drahošová, představitelka Marušky, jež je jakousi prostřednicí světa strašidel a světa živých, báječně zpívá – možná by mohla být využita jako spojovací článek; případně by mohla být odstraněna umělá hudba, zejména svatební pochod). Text částečně přizpůsobili svým poměrům – místo Hernajsburgu mají Rychtaburg (Rychta je jejich hrací prostor, prý skutečná zřícenina), během představení odkazují na vesnice

sousedící s Újezdem atd. – klidně by mohli více. A také by se mohli zbavit drobných prohřešků typu obracení se do diváků v čistě iluzivním tvaru (hrát spolu je skutečně důležitější), soustředit se na aktžlusu a „nehoubařit“.

V hereckém obsazení zaujal zejména Jindřich Doležal coby rytíř Mikuláš Lev z Rychtaburgu; také debutující Rostislava Paarová coby památkářka Blechová; Tomáš Nebl jako místostarosta Jindřich Dřímál, který jako by vypadl z maloměstských mafiánských devadesátek; Alexandr Vörös jako právník Kašpar (Láďa Valeš jeho postavu přirovnával k jinému Kašparovi, konkrétně ke včelaři Kašparu Šmejkalovi v Našich furiantech). V paměti zůstanou ze sympatického představení roztomilé detaily: kostlivec Roberta Ostrovského ve skříni, proměny kostýmu Duchy Dany Kyzlinkové, brněnský akcent pekelného velvyslance Luciáše v podání Pavla Krejčířka, balónky – duše osvobozujících se strašidel...

Čtvrteční uvedení Obecně prospěšných strašidel byla derniérou – a Tomáš Kaválek přiznal, že soubor „už je jinde“. Před týdnem absolvovali „Tylové“ z Újezdu u Brna premiéru Pana Kaplana, který má třídu rád. Snad i tento titul uvidíme na přehlídce v Boleradicích. Budeme se těšit.

Za lektorský tým

Mgr. Petra Richter Kohutová

Fan Vavřincová, Josef Širhal

TAKOVÁ NARMÁLNÍ RODINKA

Divadelní soubor AMADIS Popůvky

Jak to viděl lektorský sbor

Sitcom Taková normální rodinka vznikl v roce 1971. Údajně proto, že režisérovi Jaroslavu Dudkovi bylo líto rozpustit skvostnou hereckou sestavu, jež se sešla při natáčení dramatisace románu Magdy Szabó z pera Jaroslava Dietla a mezi níž fungovala výrazná chemie (Marie Rosůlková, Zdeněk Řehoř, Dana Medřická, Jana Štěpánková, Eduard Cupák, Jaromír Hanzlík). Podmínkou bylo využití existujících kulis, z nichž se stala obývací hala ve vile (představa, že v sedmdesátkách žije rodina, byť čtyřgenerační, v podobném prostředí, aniž by si zadala s režimem, je absurdní). Zcela se změnil žánr, od dramatu se přešlo k drobným humorným etudám zřetěženým do děje napsaného Fan Vavřincovou. Doobsazení byli Daniela Kolářová a „raubíři“ bratři Hybšovi. A vzniklo dalších sedm pokračování, autorka údajně později nepsala dialogy, jen synopse, a účinkující dialogy improvizovali. O oblibě materiálu svědčí i to, že došlo na několikrát pokus o vzkříšení – scenárista a režisér Patrik Hartl natočil film s názvem Rodinka, Dušan Klein se pokusil o nový seriál v roce 2011, tentokrát pod názvem Rodinka. Ani jedno nezafungovalo.

DS Amadis není první, který přepis svého času oblíbeného seriálu realizuje. V roce 2018 ho uvedl Spolek divadelních ochotníků v Sedlčanech v dramatisaci Richarda Otradovce, loni pak LOŽ – Libčické ochotnické divadlo. Komédie, jejímž podkladem se stala dramatisace Josefa Širhala, je však v podání DS Amadis prvním celovečerním, plnohodnotným uvedením tohoto materiálu. Josef Širhal vybral tři epizody původního seriálu a smontoval je (páteří jsou epizody Ženich, Po svatbě a Škola manželů). Tematickým svorníkem je předstírání. V první polovině rodiny, jež na potenciálního ženicha hraje, že je o něco normálnější, než jaká skutečně je. Druhá polovina si pak hraje s genderovými klišé a představuje jakousi školu ženské diplomacie a mužské mazanosti ve vztahu k druhému pohlaví.

Že je uvedení Takové normální rodinky výborný marketingový tah, svědčí to, že od premiéry v listopadu 2025 byla v podání DS Amadis uvedena více než desetkrát. Diváci si ji žádají, v Boleradicích na závěr tleskali jako o život a došlo i na standing ovation. Nostalgie po tomto typu zábavy vyšla DS Amadis o něco lépe než dříve uvedené Televarieté. Možná proto, že (slovy režiséra Tomáše Hradila) jde o milou zábavnou hříčku, v níž sice na sebe postavy hrají habaďuru, ale vším prosvítá vědomí, že se prostě mají rádi.

Co se týče zhlédnutého tvaru, je řemeslně dobře udělaný, a to po všech stránkách.

Tomáš Hradil je jako režisér převážně komedií zkušený a neponechal nic náhodě. Ze scénických prvků poskládaných do obýváku dýchá sedmdesátková estetika, soubor si jednotlivé komponenty pořizoval s velkou péčí (škoda skříňky pod TV, sofa a potahu ušáku – bude doladěno) a vtipem (bar ve dně babiččina křesla!). Rovněž kostýmy jsou přesné (trepky, tepláky, boty...). Hudební složka byla kompletně přejata z televizní předlohy – škoda. A všemu vévodí herecká sestava, která je podobně jako v původním seriálu skvostná a spojuje ji výrazná chemie. Osobně mě nejvíce bavila věčná babička Ludmily Bergové a Kačenka Sára Kaniokové, z mužů pak Jaroslav Hemala jako Petr – ale výkony všech jsou na výši. Zvláště bych vyzvedla tatínka Josefa Širhala, který předvedl nejsoustředěnější výkon za posledních několik let.

Dlouhodobě jsou herci a herečky, angažovaní do jednotlivých rolí (protože Amadis je spíše značka než stabilní soubor, i když mnohé tváře se v něm objevují pravidelně), silnější ve výrazně stylizovaných polohách. Obecně řečeno – řemeslně ovládají lépe frašku než třeba konverzační komedii. Je to znát i na Takové normální rodince: výborně fungují scény předstírání, „dělání habaďůry“, méně výchozí situace, v níž by rodinka navodila běžnou situaci svého normálního šílenství, aby se měla ve druhé části od čeho odrazit. Možná je to jen záležitost zpřesnění a pečlivějšího dodefinování, v čem vlastně tato situace spočívá.

Během rozpravy s lektorským sborem maskovaným za porotu vznikla velmi zajímavá debata – o tom, jestli je možné oddělit dílo od doby svého vzniku. Bylo to štěpné a sympatické. Díky DS Amadis za příjemně strávený večer, a to v obou jeho částech.

Za lektorský tým

Mgr. Petra Richter Kohutová

Tim Kelly

M.A.S.H.

Divadlo Stodola Blažovice

Jak to viděl lektorský sbor

M*A*S*H netřeba představovat, je to seriál natolik ikonický, že ho neminul téměř nikdo. Podobně jako Taková normální rodinka vznikal v sedmdesátých letech, oproti laskavosti prvního českého sitcomu sázel na humor černý, vyplývající z napětí mezi často krutým prostředím mobilní vojenské nemocnice uprostřed brutální války v Koreji, a humorem, díky kterému se doktoři, sestry, pacienti a další aktéři pokoušejí přežít a zachovat si příčetnost. Přes dvě stě padesát epizod přineslo slávu nejen superznámé znělce a Alanu Aldovi, ale učinilo známými mnoho fiktivních postav (neznat Hawkeye, Trappera, plukovníka Blakea, Franka Barnese, Štabajznu, B. J., Klingera, Charlese, plukovníka Pottera se v devadesátkách, kdy k nám seriál dorazil, v prostředí mladých brněnských intelektuálů rovnalo společenské sebevraždě 😊) a neuvěřitelné množství hlášek, jež přešly do běžné konverzace. Sluší se dodat, že seriálu předcházelo vydání tří knih Richarda Hookera, který skutečně v Koreji jako lékař sloužil, a o poznání hořčejší, jaksí vzteklejší film režiséra Roberta Altmana. U nás se M*A*S*H na divadle objevil pouze jednou, a to v drammatizaci Věry Maškové a režii Petra Svojtky ve Vršovickém divadle MANA. Měl premiéru v roce 2021 a na repertoáru vydržel tři a půl roku. Stodola uvedla premiéru své verze v dubnu 2025 a zájem o reprízy (prý je jich do dnešního dne téměř dvacet) svědčí o tom, že tento materiál táhne. Stejně jako Taková normální rodinka. A stejně jako u Takové normální rodinky zůstává otázka – PROČ inscenovat televizní formát? Protože lidi spolehlivě přitáhne (ve smyslu logiky „to znám, to bude dobré“)? Protože nás láká vyzkoušet, jestli se dá jeho atmosféra či smysl převést? Nebo protože prostě seriál milujeme a chceme s ním více „pobejt“? Marek Šudoma přiznává, že je fanouškem M*A*S*H a inscenaci koncipoval především jako poctu seriálu. (Má to vliv na divácké vnímání – předseda lektorského sboru maskovaného za porotu se s televizním seriálem mýjel, a tak měl tu a tam v pátek večer problém porozumět některým motivacím postav.) Původní scénář Tima Kellyho v překladu Martiny Neradové upravil režisér tak rasantně, že se jednoznačně jedná o jeho dílo – inscenace má názor a je zřetelné, co soubor s režisérem v čele zajímá a o čem chce hrát. Epizoda o klukovi, který v šestnácti nastoupí do armády, aby získal vyznamenání a následně své děvče; historie pokusu o záchranu pacienta z řad nepřátel; vyprávění o vzestupu a pádu Franka Burnese; cesta Štabajzny od blbky adorující idiota po její emancipaci v ženu vědomé své ceny; linka sestry Dishové, jež má být nespravedlivě převelena – všechny představují střípky, které se skládají do

tragikomické výpovědi o humanitě uprostřed brutality... Ondřej Buchta dodal jako obvykle funkční a vtipnou scénu, vystavěl ji z beden, maskovacích sítí a dek. Pracuje se se znakem – plyšová medvědi místo operovaných pacientů fungují skvěle. Představením provázela trojice hudebníků, která varírovala ikonickou znělku na kytaru, pomocí kazoo či prostě zpěvem a ve druhé polovině přešla volně do večírku s jihoamerickými melodiemi. Typové obsazení odpovídá typům postav z původního seriálu – a to navzdory tomu, že představení v Boleradicích oplývalo několika záskoky. A herecké výkony jsou kvalitativně vyrovnané, vedle Zdeňka Prokeše jako Henryho Blakea či Jakuba Porteše v roli Radara se neztratí ani představitelé menších rolí, třeba Nikola Háderová v roli sestry Dishové nebo Martin Hanák jako generál. Tahounem děje je samozřejmě Honza Raclavský coby Hawkey, který umí zahrát nekonečnou únavu a beznaděj operátora nikdy nekončící řady zbytečně raněných, aby vzápětí přešel do role charismatického lamače srdcí a neobyčejně vtipného a sarkastického glosátora. Na leccems se dá v inscenaci M*A*S*H Divadla Stodola dále pracovat. Zjednodušit přestavby. Dynamičtěji zacházet se zvukovým plánem. Lépe pointovat jednotlivé výstupy a zřetelněji fokusovat. Srovnat míru stylizace u účinkujících... To ale tvůrci s Markem Šudomou v čele velmi dobře vědí a průběžně pokračují v práci. A je jasné už v této fázi, že stvořili respektuhodné a zábavné dílo. Díky za ně.

Za lektorský tým

Mgr. Petra Richter Kohutová

Luděk Strašák

JESUS CHRIST SUPERMLÁD

Spojené farnosti Zbraslav

Jak to viděl lektorský sbor

Spojené farnosti Zbraslav, soubor orientující se především na autorské muzikály s duchovní tematikou, je úkaz. Vznikl v roce 1990, původně jako neformální partička, která se rozhodla secvičit scénku pro potěchu veřejnosti. Od té doby prošlo souborem na 250 herců a hereček a mimo raritních počínů bylo uvedeno sedm hudebních inscenací, které se vždy hrají několik let a dosahují desítek repríz: Pět hvězd o Janovi Nepomuckém, Pastýř Vojtěch o slavném Slavníkovci, Tarsan o obrácení Šavla z Tarsu, Gedeón o záchraně vyvoleného národa z područí nájezdných Midjanců, Nestříhat! O Samsonovi a Dalile).

Láďa Valeš označil v úvodu rozpravy se Spojenými farnostmi Zbraslav jejich Jesus Christ Supermlád, který je více než muzikálem písničkálem – nebo lépe scénickým koncertem, „velkou hudební opulentní hostinou, během níž se vypráví moderním, svojským jazykem příběh, který všichni známe“ (konkrétně o událostech kolem roku 0, které souvisejí s narozením Ježíše Krista). Oproti epičtějšímu Tarsanovi, kterého jsme měli možnost vidět na Krakonošově divadelním podzimu ve Vysokém nad Jizerou před dvěma lety, je to skromnější, ale také soustředěnější tvar. Tvůrci jsou si dobře vědomi, že pracují s materiálem, který se osvědčuje a neztrácí působivost dva tisíce let. Tentokrát nezveřejňují výslovné paralely k současnosti, hudbou a zpěvem „prostě“ vyprávějí příběh, činoherní pasáže prakticky eliminovali, kostýmy jsou náznakové, scéna většinou prázdná (tu a tam se přinesou stoličky či stůl). Libreto nepostrádá vtip, a to jak jazykový, tak motivický (pobavil Josef tesařsky zútlňující chlév v jeskyni, pastýř-malý gambler, záměna čerstvě narozeného Ježíška za téměř dvouletého Izáka, tři králové, kteří byli původně čtyři...), hudba je srovnatelná s leckterou profesionální hudební produkcí – a to ji obstarávají pouze dva muzikanti, autor hudby a libreta Luděk Strašák a kytarista Jan Zemánek. Účinkující, pět mužů, sedm žen a sedm dětí (!), například z rodiny Strašákovy nebo Lerchovy (ti jsou nejpočetnější), jsou autentičtí a soustředění, je znát, že si stojí za tím, co dělají, jejich pěvecké schopnosti jsou evidentně záměrně rozvíjené, kultivované a na výši a jsou na jevišti rádi a k tomu spolu (což nebývá u hudebního divadla vždy pravidlem).

Co soubor v jeho snažení zrazuje, je technika – alespoň při repríze v Boleradicích tomu tak bylo. Bylo by fajn přibrat k mistrovi zvuku (který také v první polovině neodvedl nejpreciznější práci) i mistra osvětlovače (Luděk Strašák od kláves prostě nemůže stihnout úplně všechno). Najdou se věci, které by potřebovaly doprecizovat, např. jinak provést „kramářské“ obrázky k písni mudrců (nebo je úplně zrušit).

Během debaty s lektorským sborem zazněly dvě ohromující věci. Boleradická repríza Jesus Christ Supermlád byla osmdesátá. A musela se obejít bez sedmi účinkujících, kteří onemocněli – na což jsou ale zbraslavští připraveni, takže divák to nepozná. Co dodat? Prostě díky.

Za lektorský tým

Mgr. Petra Richter Kohutová

**Děkujeme, že jste byli součástí
letošní krajské postupové přehlídky
Mrštíkovo divadelní jaro
a těšíme se na vás příští rok!**

SWIETELSKY

jihomoravský kraj

www.divadlo-boleradice.cz